

Ice ice baby

ANNUKKA SALAMA

Met illustraties van Satu Ovaskainen

kluittman

Dit verhaal is fictie. Bestaande personen, locaties en organisaties in dit boek figureren uitsluitend in fictieve zin.

Beide makers bedanken Stichting voor Literatuur WSOY. De auteur bedankt het Fins Centrum voor de Bevordering van de Literatuur, het Cultuurfonds van Pirkanmaa, het Centrum voor de Bevordering van de Kunsten en de gemeente Tampere.

Gepubliceerd met steun van FILI – Finnish Literature Exchange.

In het boek zijn citaten opgenomen uit de volgende nummers:

Pet Shop Boys: *It's a Sin*

Madonna: *Like a Prayer*

Nur 285 / W112601

Bisac YAF031000 / YAF059000

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Copyright © Annukka Salama, 2025

Original edition published by WSOY, 2025

Dutch language edition published by agreement with Annukka Salama and

Agency Ahlbäck Oy, Helsinki, Finland.

Oorspronkelijke titel: *Sulamispiste*

Nederlandse vertaling: Sophie Kuiper

Illustraties: Satu Ovaskainen

Belettering omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het

trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

Voor Tommi en Milla Salama
Zonder jullie was dit verhaal er niet geweest. Dank jullie wel, mijn
lieverds. ♥

Playlist

You Can Win If You Want
Modern Talking

Whatever It Takes
Imagine Dragons

The Best
Tina Turner

It's a Sin
Gamma Ray

Like a Prayer
Madonna

The Phoenix
Fall Out Boy

Remember the Name
Fort Minor feat. Styles of Beyond

APT.
ROSÉ & Bruno Mars

Hot to Go!
Chappell Roan

Gimme! Gimme! Gimme!
(A Man after Midnight)
ABBA

Vain Glory Opera
Edguy

Lose Yourself
Eminem

Tattoo
Loreen

Den glider in (Kiekon maaliin saat)
Vgr

Perfect Gentleman
Helloween

The Winner Takes It All
ABBA

Häitä pidelly
Robin Packalen, Tupe

Tinakenkäyttö
Kaija Koo

Ice ice baby
Vanilla Ice

Playlist scannen:

‘Waarom maakt een mens zich druk om sport?

Omdat die verhalen vertelt.’

Fredrik Backman

Björnstad

YLÖJÄRVI

1

Mijn oogleden trillen op het ritme van Eminems *The Real Slim Shady*. Het duurt even voordat ik besef dat de melodie door mijn droom heen mijn oren binnendringt. Ik druk op 'snooze' en steek mijn arm uit naar het koordje van het rolgordijn. Ik adem de vochtige lucht van het houten huis diep in en rek me uit.

Mijn kamer ruikt naar kelder. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om de verrotte ski's en de zwart-witposters van biatlongrootheden van de muur te halen, want mama en Markus zijn er trots op. Naast die antieke troep staan mijn bokaal, en dan is mijn zolderkamer vol. Op school beweren ze pesterig dat ik door mijn moeder gepusht word om alle langlaufwedstrijden van het land te winnen, omdat we zogenaamd zo arm zijn dat ze mijn prijzen moet verpatsen. Daar kan ik alleen maar hard om lachen. Wie zou er in vredesnaam oude bokaal kopen? Ze zijn gewoon van plastic met een laagje goudkleurige verf, niet van platina of zo. Ik win gewoon omdat ik dat zelf wil.

Ik zet mijn kussen rechtop achter mijn rug en ga zitten. Buiten gloort een perfecte winterochtend. Het lijkt wel zo'n glazen

sneeuwbol, die erop wacht tot iemand hem schudt om de ochtend-sneeuw zachtjes te laten neerdwarrelen. Maar ik kijk niet naar de sneeuw. Ik scrol op mijn telefoon, krab aan mijn borst en gaap. Man, wat zou het geweldig zijn om koffie op bed te krijgen.

Toen de NHL-draft van deze zomer voorbij was, richtten de sportmedia hun blik op spelers geboren in 2007, die volgend jaar juni worden geselecteerd. Ik scrol door de voorspellingen. Als grote kanshebber van de eerste ronde wordt op dit moment de Zweedse ijshockeyer Niklas Gauffin getipt, een zeventienjarig talent dat schiet alsof hij met ijshockeyschaatsen aan is geboren. Hij kreeg al op zijn vijftiende speeltijd tijdens het WK voor junioren, dus het verloop van het seizoen zal voor hem bekend terrein zijn.

Met hun gele shirts is het Zweedse nationale team als een zwerm hyperactieve wespen die over het ijs raast. Als Gauffin scoort, stort het hele team zich boven op hem. Ze slaan op zijn helm, kloppen hem op de rug, vliegen elkaar om de hals, geven elkaar een boks. Ik kijk uit het raam. Zij wervelen over het ijs in de schijnwerpers van de arena, en ik ga in mijn eentje de ochtendschemer in.

De site probeert me te verleiden om op een interview met hem te klikken. Ik kijk met een schuin hoofd naar de Zweedse kop: *Wie is... Niklas Gauffin*. Ik werp een vlugge blik op de deur. Ik ben te nieuwsgierig, kruip onder de deken en klik op de video. Mijn wenkbrauwen gaan omhoog als ik de speler in close-up zie, zonder zijn gebitsbeschermer, de helm met kooi die verplicht is voor junioren en de volledige uitrusting die zijn lichaamsvormen verhult. In plaats van gevaarlijk ziet hij er verbazingwekkend klein en menselijk uit in de geel-blauwe officiële hoodie van het team, met de drie kronen van het Zweedse wapen op de borst, een gouden ketting om zijn nek en

een ringetje in zijn oor. Zijn dikke laagjeskapsel hangt in golven over zijn voorhoofd en nek.

Naast het ringetje in zijn oor passen ook Gauffins Aziatische trekken niet bij het stereotiepe beeld van een toekomstige ijshockey-legende. IJshockey is een sport voor witte heteromannen. Voor zover ik begrijp is Gauffin honderd procent Zweeds, maar in interviews rond wedstrijden tegen Finland spreekt hij ook vloeiend Fins. Irritant perfect.

Ik versta geen woord van wat hij allemaal zegt in het Zweeds. Toch kijk ik hoe zijn lippen bewegen tijdens het interview, terwijl hij grijnst om zijn eigen antwoorden. Hij is een stuk kleiner dan de vrouwelijke interviewer, waar ik om moet gniffelen. Ik schud mijn hoofd. Geen idee waar die aangeboren rivaliteit tussen Finnen en Zweden vandaan komt, maar die zit gewoon in mijn ruggenmerg. Ik zou liever een Finse belofte zien als grootste kanshebber voor de NHL-draft.

Als de deur van mijn slaapkamer tegen de muur vliegt, schrik ik zo erg dat ik mijn telefoon op de vloer laat vallen. 'OLLI, TREK JE SKI'S AAN!' roept mijn moeder.

Ik leg mijn hand op mijn borst. 'Ik kreeg zowat een hartaanval.'

'Wat lig je daar nou?' Mijn moeder zet lachend een beker koffie op mijn nachtkastje. 'Het is bijna zes uur. Je had allang op de loipe moeten staan.'

Ik rol met mijn ogen, maar schop toch de deken op de grond en trek mijn zwarte pak aan, oftewel mijn lange thermo-ondergoed. Daarna mijn skibroek. Ik kijk even naar de thermometer die naast het raam hangt en trek over mijn wedstrijdpak nog een afgeknipte joggingbroek en een bodywarmer aan. School begint vandaag pas

om tien uur, dus ik heb alle tijd om rustig te trainen. Ik heb kriebels in mijn buik bij het vooruitzicht terwijl ik de krakende trap af loop, nippend aan mijn koffie. Ik houd van mijn sport. Ik droom er bijna elke nacht over.

‘Havermout,’ zegt mama, en ze tilt het deksel van de pan.

Als wedstrijdsporter eet ik de hele dag door kleine maaltijden, zodat ik niet plotseling trek krijg in zoetigheid. Ik ontbijt twee keer: ik kan niet zwaar eten voor de ochtendtraining, anders belandt mijn havermoutsmoothie langs de loipe. Ik schep twee eetlepels havermoutpap uit de pan in de blender en gooi er een banaan bij, een lepel kwark, een scheutje melk en wat ijsblokjes.

Ik drink mijn milkshake staand, rechtstreeks uit de kan van de blender, terwijl ik verder scroll door het ijshockeynieuws.

‘Wat sta je te glimlachen?’ vraagt mijn moeder.

Ik stop snel mijn telefoon in de zak van mijn bodywarmer. ‘O, niks.’

‘Waarom neem je je telefoon mee naar de loipe?’

‘Daarom,’ antwoord ik, en ik zet de lege kan in de gootsteen.

‘Tijdens het trainen moet je je op het belangrijkste concentreren,’ zegt mama, en ze steekt haar hand uit. ‘Geef maar hier.’

‘Ja, dáág,’ zeg ik, en ik loop de keuken uit, langs de sauna de garage in. Soms vind ik het moeilijk om mama in de ogen te kijken, omdat ik al zo lang tegen haar lieg. Mijn dubbelleven is op de een of andere manier vanzelf begonnen. Ik ben eraan gewend geraakt en weet niet meer hoe ik ermee moet stoppen.

Ik zoek in de opslag de juiste trainingsski's voor de droge poedersneeuw en trek de bijbehorende schoenen aan. Topskiërs reizen naar de Olympische Spelen met tientallen soorten langlaufski's, maar

ik kan me zo'n collectie echt niet veroorloven. Ik heb zes paar voor verschillende weersomstandigheden: drie paar trainingsski's en drie identieke paar ski's voor wedstrijden. Die heb ik alleen maar omdat mijn stiefvader een sponsorcontract bij Atomic heeft weten te regelen.

Ik pak mijn stokken uit de hoek en hang het kleine biatlongeweer over mijn schouder. Even later ski ik vlot over de loipe en laat ik me op mijn buik in de sneeuw vallen om te schieten. *Klik. Klik. Klik.* Allemaal in één keer raak.

Ik gooi het geweer in het struikgewas, en mijn ski's erachteraan. Ik baan me een weg door het dichte sparrenbos en kruip door een opening die ik in het verroeste hekwerk heb geknipt, naar een oude goudmijn. De open groeve, die in de jaren zestig is gesloten, is in de loop der tijd volgelopen met water. Het gebied is goed omheind, want het is een gevaarlijke duikplek – er zijn al ongelukken gebeurd. In de winter is het een perfecte ijsbaan, omdat de rotswanden een soort boarding vormen.

Ik trek een schop uit het struikgewas en begin het ijs schoon te vegen. Hoe kan er begin november al zo veel sneeuw liggen? Dit jaar breekt alle vorstrecords. Ik veeg met mijn mouw over mijn voorhoofd, het zweet loopt in mijn ogen. Ik pak mijn schaatsen van de plek waar ik ze had verstopt en klop de sneeuw eraf. De kapotte neuzen zijn met ducttape dichtgeplakt en er zitten twee verschillende veters in. Mijn tenen bevroren en mijn tanden klapperen als ik de koude schaatsen aantrek.

Het doel heb ik in elkaar geknutseld van een visnet en het ziet er niet uit, maar dat boeit me niet. Dit is waar ik van houd, dit is waar ik van droom. En daarom neem ik mijn telefoon mee naar de loipe: op

het scherm zie ik hoe Bedard schiet, Barber de puck achter het doel op zijn stick neemt en MacKinnon schaatst. Ik doe alles moeiteloos na. Ik doe dit al acht jaar stiekem, elke keer als ik ga langlaufen, en dat is twee tot drie keer per dag.

Maar als ik video's bekijk van mijn Zweedse leeftijdgenoot Gauffin, lukt het me niet om zijn trucs na te doen. Ik snap niet wat het geheim van zijn behendigheid is. Komt het door zijn belachelijke lengte of zo? Ik kan hem niet evenaren. Het lukt me niet om die geweldige snelle schijnbeweging te maken door de puck tussen mijn schaatsen naar achteren te slaan en hem blindelings weer te pakken. Ik kan niet achter het doel langs schaatsen, me omdraaien en in één beweging door de puck in het net knallen. Het lukt me gewoon niet, ook al heb ik niet eens twee verdedigers en drie aanvallers van profniveau om me heen, zoals Gauffin.

Ik smijt mijn handschoenen op het ijs en gooi mijn stick in de sneeuw.

2

‘*Second breakfast?*’ Elias grijnst en knikt naar mijn broodje, terwijl ik mijn tweede ontbijt eet in het scheikundelokaal. ‘Hobbit.’

‘Ik ben geen hobbit,’ zeg ik met volle mond. Ik ken wel een mini-hockeyer voor wie die bijnaam perfect zou zijn. ‘Ik ben één meter vijfentachtig.’

‘Je bent de enige die ik ken die regelmatig twee keer ontbijt.’

‘Dan ben ik blijkbaar de enige wedstrijdssporter die je kent die voor schooltijd traint.’

Elias schudt zijn hoofd. ‘Ik ski ook op wedstrijd-niveau.’

‘Je bent een slaapkop en een wannabe-topsporter.’

‘Touché,’ zegt hij met een zucht. ‘Overweeg je wel eens om te stoppen?’

Met biatlon? Elke dag. Met ijshockey? ‘Nooit.’

‘Ik begin het echt helemaal zat te worden. Ik doe dit alleen maar omdat mijn vader er zo enthousiast over is.’

Ik scrol op mijn telefoon. ‘Je hebt me een foto gestuurd... van je havermout.’

‘Ja. Er zat aardbeienjam op.’

Elias belt me als hij ergens in de stad een schattig hondje ziet, en omdat er ontzettend veel honden zijn, belt hij me constant. Hij kan niet eens zijn veters strikken zonder me daar een foto van te sturen.

‘Het beest heeft zijn haar geveerd,’ fluister ik als de leraar de klas binnenkomt.

Ik snap niet wie het heeft bedacht, maar de namen van de leraren worden in ons lesrooster genoteerd met een afkorting van de eerste twee letters van de voor- en achternaam. Dat is natuurlijk een cadeautje voor de leerlingen. Ons rooster staat vol met de ene na de andere belachelijke bijnaam, maar onze scheikundeleraar spant de kroon. Pertti Tolvanen, oftewel PeTo – beest. Hij is een waanzinnig lange scheikundige formule aan het noteren, die via de beamer op de muur verschijnt. Het beest heeft lang haar in een paardenstaart en draagt een Ghost-shirt van hun tournee uit 2018. En elke keer als hij weer eens een geweldige formule af heeft, gaat hij rechtop staan, doet een *mic drop* door zijn stift op het bureau te laten vallen en draait zich om.

En Elias moet er telkens weer om grinniken. Ik denk dat we hier een klassiek voorbeeld hebben van een crush op een leraar.

Ik maak een hoofdgebaar naar Peto’s bureau. ‘Volgens mij zie je hem wel zitten.’

‘Pffft,’ fluistert Elias. ‘Absoluut niet. Maar die nieuwe gymleraar lijkt sprekend op een jonge Mark Wahlberg. Die zou ik wel kunnen overwegen.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Wie is Mark Wahlberg?’

Elias rolt met zijn ogen. ‘Dat meen je niet. Je weet gewoon niet wat lekker is.’

Nu gaan allebei mijn wenkbrauwen omhoog. ‘O, ik weet niet wat

lekker is? Ik heb letterlijk van jou geproefd, dus met die opmerking beledig je jezelf.'

'O mijn god. Kunnen we gewoon kennismaken met de wet van Hess door de ontbrandingstemperatuur van butaan te berekenen?'

'Of je kan me een foto van een jonge Mark Wahlberg sturen en dan kunnen we tijdens de volgende gymles zien wat jouw ontbrandings-temperatuur is.'

'Aargh.'

Ik lach en pak een potlood uit zijn etui. Onze vriendschap is tegenwoordig volledig platonisch. Maar tijdens een langlaufkamp in Vuokatti deelden we een kamer. Ja, natuurlijk werden we die week kampioen. Namelijk in aftrekken. We keken samen porno op de laptop. Ik stak mijn arm voor Elias langs om wat chips te pakken en schampte per ongeluk met mijn elleboog zijn erectie. Het voelde niet verkeerd en toen ik naar Elias keek om te zien of hij me ging slaan, merkte ik dat hij het waarschijnlijk ook geen probleem vond. Twee zestienjarigen die het niet erg vinden om elkaar aan te raken, een afgesloten kamer en porno op het scherm? Dat escaleerde heel snel.

Een uur later loop ik naar de kantine en stel ik voor mezelf een maaltijd samen die zo precies volgens de schijf van vijf is dat hij op de gram nauwkeurig afgewogen zou kunnen zijn. Elias vindt de schoolmaaltijden niet te eten. Hij werkt een stapel knäckebröd, drie glazen melk en een zakje noten dat hij zelf heeft meegenomen naar binnen.

'Elias, je kan nooit een topsporter worden als je niet op je energie-inname let,' mompel ik. 'Wat is er in vredesnaam mis met spinazie-pannenkoekjes?'

Elias trekt zijn neus op. 'De spinaziepannenkoekjes van school smaken raar.'

*

In de middag stap ik op de fiets en trap ik door een sneeuwstorm naar Makkes frietkraam. Het frituurvet borrelt en de hamburgers sissen op de bakplaat als ik door de achterdeur binnenkom. Ik trek een schort aan en doe een haarnetje op. Mijn moeder beweegt zich vandaag moeizaam voort met behulp van een kruk.

'Heb je pijn?' vraagt Markus.

Mama trekt een grimas als antwoord. Het is moeilijk voor haar om te accepteren dat ze niet meer alles kan, dat succes niet langer een kwestie is van wilskracht en focus.

Mama is drievoudig olympisch kampioen biatlon. Ze heeft zo veel WK-medailles dat ik de tel kwijt ben. Langlaufen was ooit een hobby van het hele gezin: zelfs Markus heeft een gouden medaille van de regionale kampioenschappen en ervaring als jeugdcoach. Ik herinner me dat ik als kind gelukkig was. Ik herinner me dat ik soms onder een blauwe hemel in de zon aan het langlaufen was, terwijl de sneeuw glinsterde langs de loipes. Nu ski ik alleen nog maar in het donker: vroeg in de ochtend en laat in de avond. Alleen.

Behalve natuurlijk tijdens wedstrijden, maar mijn wedstrijdcarrière is eigenlijk een lachertje. Iemand van mijn leeftijd zou allang niet meer aan lokale wedstrijden mee moeten doen, maar de wereld rond moeten reizen. Maar daar hebben we natuurlijk geen geld voor. Kijk maar waar ik nu ben.

'Lekker veel knoflook erop graag,' roept een klant naar mijn moeder. 'Dat is goed voor de mannelijkheid.'

Ik rol met mijn ogen en trek mijn haarnetje van mijn hoofd. Diezelfde oude grap hoor je hier jaar in, jaar uit. Ik duw mijn moeder

zachtjes opzij en loop naar voren. 'Wat dacht je van een penisring en een pomp? Dat is pas goed voor je mannelijkheid, als je problemen hebt van anderen. Of heb je al eens geprobeerd om met een vrouw in één huis te wonen? Dat zou ook kunnen helpen.'

De man snuift. 'Ik heb nergens problemen mee. Ik dacht alleen dat...'

'Doe maar niet. Vier vijftig. Contant of pinnen?'

'Contant.'

Mama houdt haar hand voor haar mond en lacht hardop als ik de man zijn hotdog geef en hem wegwijs. Markus klopt me op mijn rug. 'Goed zo, jongen.'

Mama komt naast me staan om te drogen terwijl ik afwas.

'Hoe gaat het met het langlaufen?' vraagt ze. 'Ben je klaar voor het wedstrijdseizoen?'

'Ja hoor.'

'Weet je, jongen, er zijn meer dan genoeg langlaufers die zich het melkzuur in de benen trainen tot ze ervan trillen en toch alle schoten raak schieten. Maar in wedstrijden presteert alleen degene die de druk aankan. Je schiet alleen raak als je je kan concentreren en al het andere buiten kan sluiten.'

'Ik weet het.' Ik bijt op mijn lip. 'Wat als ik een andere sport zou willen doen?'

Mama kijkt me aan. 'Je gaat toch altijd zo enthousiast langlaufen? Aan welke sport zat je dan te denken?'

Onze familie bestaat al sinds de zeventiende eeuw uit langlaufende jagers en soldaten. Dit wordt lastig. Ik haal diep adem. 'Ijshockey.'

Er klinkt een *flats* als de ketchup uit de fles de hamburger mist en op de vloer belandt.

'Mam,' zeg ik met een zucht. 'Wat doe je?'

'Zei je ijshockey? Bekijk het maar. Over mijn lijf.'

'Waarom niet?' fluister ik.

'Omdat het een giftige sport is. Dat wil ik niet voor jou. Absoluut niet. Je zou het daar niet redden.'

'O, ben ik niet mannelijk genoeg om me staande te houden tussen ijshockeysers?'

'Je weet best wat ik bedoel.'

'Eh, nee. Bedoel je mijn seksuele geaardheid? Past die niet bij ijshockey?'

'Moet ik het echt hardop zeggen?'

'Dat is onzin en dat weet je zelf ook wel.'

Markus schudt zijn hoofd naar me en buigt voorover, met de dwel in zijn hand. Ik bijt op mijn onderlip en vraag me af of ik mijn laatste troefkaart moet uitspelen. Ik stel me liever niet kwetsbaar op.

'Ik ben eenzaam,' zeg ik. 'Ik wil niet meer elke ochtend en avond alleen in het donker gaan langlaufen.'

'Waar komt dit ineens vandaan?' vraagt mama.

'Ineens?' Ik moet lachen. 'Ik heb niet zomaar ineens besloten om van sport te wisselen. Ik heb er jaren over nagedacht.'

'Jaren? Sinds wanneer?'

'Sinds jouw ongeluk.'

'Nou, sorry dat ik gewond raakte en mijn carrière moest opgeven!'

Ik gooi de afwasborstel in het water en sla mijn armen uit. 'Dat ongeluk is niet alleen jou overkomen, mam! Het is ook voor mij pijnlijk, en ik wil er niet elke seconde aan herinnerd worden. Het is het enige waar ik aan denk als ik aan het langlaufen ben, en ik doe verdomme niet anders!'

Mama trekt haar schort af. De deur slaat achter haar dicht als ze zonder jas de vrieskou in loopt.

Ik kijk naar Markus. 'Moet ik achter haar aan gaan?'

'Ik ga wel,' verzucht Markus. 'Oliver. Ik heb je altijd in alles gesteund, maar nu moet ik eerlijk zijn: je bent zeventien. Als je droomt van een carrière in de topsport, is langlaufen de enige sport waarin je nog de top kan halen. Je had jarenlang meerdere keren per week moeten trainen om echt succes te kunnen hebben als ijshockeyer.'

'Dat heb ik ook gedaan,' mompel ik, terwijl de deur achter Markus dichtslaat. 'Maar jullie twee hebben het veel te druk met je eigen leven.'

3

Op zaterdagochtend trek ik mijn skikleding aan en ga ik naar de keuken om een smoothie te maken. Mijn moeder is nog niet op, dus er staat geen pap op het fornuis. Ik gooi wat havermoutvlokken in de blender, gevolgd door bosbessen en kwark.

Ik drink de smoothie rechtstreeks uit de kan en zet hem daarna in de vaatwasser. Ik pak een banaan van de fruitschaal en stop die in mijn zak, bij de energierepen, terwijl ik naar de opslag loop om mijn ski's voor vandaag uit te zoeken.

‘Goedemorgen,’ zegt Markus. Hij heeft een ski aan de schaaftank vastgeschroefd en smeert met een strijkijzer blauwe paraffine op de onderkant. ‘Neem deze maar. Ik heb er net een nieuwe waxlaag op gedaan.’

‘Dank je.’ Ik pak de andere ski van de muur en verwijder de overtollige paraffine met een schraper. ‘Ik meende het trouwens serieus, dat over ijshockey.’

‘Maar je hebt toch nog nooit aan ijshockey gedaan?’

‘Hoe weet jij dat?’ mompelt ik, en ik pak de nylonborstel.

‘Nou, is dat zo of niet?’

Ik zeg niets.

Markus zucht en geeft me de ski aan. ‘Hier. Veel plezier.’

Terwijl ik met regelmatige slagen de heuvel op ski, denk ik weer aan mijn moeder. Ik denk het hele warming-upronde van vijf kilometer aan haar. Ik voer het tempo op om in die staat te komen waarin ik alleen nog aan mijn prestatie kan denken. Ik houd van dat gevoel, als de uitdaging precies past bij mijn niveau en ik me gewoon kan laten gaan.

Het ijs in de groeve is schoon, het heeft vannacht niet gesneeuwd. Ik hoef niet te vegen. Ik sleep het doel het ijs op en trek mijn schaatsen aan. Vandaag kijk ik geen video's van Gauffin. Daar heb ik geen zin in, ik ben veel te moe om me met hem te vergelijken. In plaats daarvan vermaak ik me door de schaatsstechniek van Bedard te kopiëren. Die jonge NHL-speler is ook klein, maar één meter achteenzestig, maar zijn skills kan ik wel nadoen. Als ik de puck met zo'n enorme kracht in het doel schiet dat mijn stick doorbuigt tegen het ijs, komt zelfs Bedards juichende gebaar er als vanzelf achteraan. Ik glijd nonchalant op één schaats en spreid als een rockster mijn armen naar een onzichtbaar publiek.

‘Die ging dwars door het net,’ zegt iemand.

Ik val bijna op mijn kont als ik een pirouette maak. O, shit. Ik ben betrapt. Markus is me gevolgd. ‘Wat?’

‘De puck ging dwars door het net,’ herhaalt hij, en hij loopt met zijn handen in zijn jaszakken het ijs op. ‘Hij is ergens in de sneeuw beland, zo'n tien meter verderop.’

Ik kijk om me heen. Shit. Dat was mijn enige puck.

‘Waarom heb je niet gezegd dat je zo kan schieten?’

Ik staar omlaag en por met mijn stick tegen de neus van mijn schaats. ‘Omdat ik mama niet teleur wil stellen.’